

ANDRÉ ACIMAN

Popolni dnevi

Prevod: Eva Žerjav

Prvo poglavje

»Morda bo tole pomagalo,« je dejal tujec.

Pristopil je k njihovi mizi in se dotaknil Markove rame.

»Samo globoko dihajte in štejte do pet.«

Že vsaj tri dni so ga videvali, ko je sedel pri mizi v kotu na drugi strani hotelske jedilnice ob bazenu. Vedno se je držal zase, občasno je z visokoraslim belolasim natakarkjem izmenjal kakšno kratko vljudnostno frazo, sicer pa je bil izjemno tih in vljudno zadržan.

Čeprav je vedno sedel sam, ni s seboj nikoli prinesel ničesar za branje – le zeleno beležnico z usnjenimi platnicami, ki jo je odlagal, odprto na liste, da je bila videti kot miniaturni šotor za kampiranje, majcen črn nalivnik brez sponke in očala, ki jih je odvrigel na mizo, kot da mu je popolnoma vseeno, kako pristanejo na prt; kot da se še vedno slepi, da jih ne potrebuje. Bil je star nekaj čez šestdeset let, urejen, vitek in vselej brežhibnega videza, v skrbno zlikanem mornarsko modrem suknjiču iz krepa na dvoredno zapenjanje, platneni srajci, srebrnosivi kravati ter z živobarvnim robčkom v žepu.

Večkrat so ga že opazili v predverju ali na prostrani terasi in vzbudil je njihovo zanimanje. Najbrž so domnevali, da je eden tistih stereotipnih italijanskih gospodov, ki so si dobro postlali ter si nato v zrelih letih izbrali najljubše toplice v hribih ali morsko letovišče, kjer zdaj dopustujejo, se malce družijo, ob večerih igrajo bridž ter se tako za nekaj tednov umaknejo od žena, ljubic in vnukov. Toda ta gospod se ni družil, ni igral bridža, ni prišel zaradi morske vode ali blatnih kopei in v nasprotju z drugimi gosti je natakarkje večkrat prosil, naj znižajo glasnost že tako tihe Vivaldijeve glasbe, ki so jo predvajali v jedilnici. Enkrat je med potjo k mizi, pri kateri

je ponavadi sedel, s pogledom ošinil njihovo omizje in se jim celo komaj zaznavno priklonil v pozdrav; nikoli pa ni spregovoril niti besedice. Niso mu odzdravili, saj se jim je zdel njegov starinski način komuniciranja preveč hladen in formalen, da bi se sploh znali odzvati. S praznimi, začudenimi pogledi so strmeli vanj, prezrli njegov zadržani pozdrav in se trudili ne spodbujati ga k temu, kar bi še lahko imel v načrtu.

»Povem vam, da nas proučuje,« je rekel eden od njih.

»Čudno, ja,« se je strinjal drugi.

Njihova miza je bila največja in tudi najbolj obljudena v hotelski jedilnici. Zavzemala je velik del terase, ki je z eno stranjo gledala na plažo in z drugo na marino. Pri njihovih prvih obiskih so natakarji naglo združili tri mize in čeznje pogrneli dolg prt. Ko so pojedli in odšli, pa so prt odstranili in mize spet ločili. Naposled so sprevideli, da ta skupina gostov ne hodi nikamor drugam ne na zajtrk in ne na večerjo, ter sklenili, da mize pustijo skupaj, dokler bodo bivali pri njih. Niso bili edini Američani v hotelu, so pa bili najmlajši in najglasnejši. Ko sta hotelska kitarista zvečer pristopila k njihovi mizi, so ženske nenadoma zažarele in se obrnile h glasbenikoma. Glasno so se smejale ter skušale mrmrati ob glasbi. Vsi drugi gostje so govorili tiho, jedli zelo počasi in veliko manj pili. Mladi Američani pa so zvečer zadnji odšli; ko so naročali sladico, so druge mize že pogrinjali za zajtrk.

Po večerji je večina starejših hotelskih gostov rada preživljala čas v skupnem prostoru nedaleč od preddverja ali pa igrala bridž v sobi za kartanje. Zanje to ni bilo letovišče, kamor prideš za nekaj dni, temveč so v hotelu bivali vsaj tri tedne in se družili z drugimi gosti, ki so že leta, če ne celo desetletja hodili sem, se sprehajali po okolici, nato pa se odpravili na kratko plavanje, lahek koktajl in izvrstno večerjo. Vodja kuhinje je bil, kot je hotelsko osebje večkrat opomnilo mlade *Signori Americani*, svetovno znan in je napisal tri kuharske uspešnice. Po večerji so starejši hotelski gostje srkali mineral-

no vodo ali kamilični čaj na terasi, pogosto pa so se v strahu pred prepihom umaknili v čajno sobo. Mladi Američani so jim pravili pletilni krožek, ker sta najstarejši gospe pogosto pletli, medtem ko so se možje z velikim veseljem presedli na teraso in v skupinah po tri ali štiri razpravljali o mizernem stanju italijanske politike, ko se je malce shladilo, pa so se umaknili v notranje prostore. Američani pa so se po večerji radi nagnetli k malemu točilnemu pultu, kjer so imeli na zalogi najverjetneje več džinov in enosladnih viskijev kot v kateremkoli luksuznem baru v Združenem kraljestvu.

»Zanima me, ali gospe po popoldanskem počitku igrajo džin remi,« je razmišljala Miranda, ena od Američank, ki je delala v umetnostni galeriji in se je redko vzdržala sarkastičnih pripomb o ljudeh, ki jih ni poznala.

Vsi so se zasmejali.

»Že, ampak ali veste, kaj se zgodi z njihovimi možmi?« je vprašal Oscar, Čilenec, ki se je šolal v Združenih državah in je rad stresal krute šale.

Nekaj časa je počakal, če bi kdo poskusil uganiti, a ko nihče ni ničesar rekel, si ni mogel pomagati, da ne bi povedal stare šale o tem, zakaj taki možje vedno prvi umrejo.

»Zakaj?« je vprašala Miranda, mu izmaknila mornarsko čepico ter si jo posadila na glavo, da bi ga podražila.

»Ker hočejo umreti,« je odgovoril.

Skupina je spet prasnila v smeh. Miranda je strmela v starejši dami, ki sta razpravljali o pletilnih zankah, ter se jima od daleč rahlo nasmehnila.

»Obljubite, da me boste ustrelili, če bom pri osemdesetih v hotelu pletla in pila kamilični čaj.«

Ob teh besedah je Oscarju vrnila mornarsko čepico, a mu je ščitek nagajivo obrnila v levo. Popravil si jo je, a mu je Miranda ščitek spet obrnila, tokrat v desno.

»Stari ljudje čisto predolgo živijo,« je pripomnila in izpustila čepico.

Upokojenki nista vedeli, da sta predmet tolikšnega posmeha, in sta si ob pogledu na smehljaje mladih Američanov na drugi strani jedilnice izmenjali zadržana nasmeška.

»Prebujata se,« je nadaljevala Miranda, »ne smemo vznemirjati starih gosk.«

»Spet si zlobna,« je dejal Mark, ki je bil glas razuma v skupini.

Miranda se je ugriznila v jezik in sprva molčala, potem pa ga je pogledala naravnost v oči in rekla: »Vem.«

Ko je videla, da nihče ni ničesar pripomnil, je dodala: »Razmišljala sem o babici, ki je imela to srečo, da je umrla med spanjem. Rada bi videla, da bi mi bilo staranje prihranjeno.«

»Kljub temu ne bi smela tako govoriti. Jaz sem pred nekaj tedni izgubil babi in imel sem jo zelo rad,« je odvrnil Mark, ki je imel vedno na sebi vsaj en kos teniške oprave, četudi ni igral, zaradi nedavne poškodbe pa si je nenehno drgnil ramo.

Lepo oblečeni starejši gospod je izstopal med gosti in videti je bil popolnoma zadovoljen, če so ga pustili samega. Paul, ki je v Washingtonu delal za nekega kongresnika, je v prostornem hotelskem preddverju enkrat trčil vanj. Ne da bi vedel zakaj, ga je pozdravil z narejenim nasmeškom, ki ga ni mogel pravočasno skriti. Gospod je bežno pokimal, vendar se ni nasmehnil.

»Sovraži nas,« je rekel Mark.

»Morda je plačani morilec, ki živi od obresti na švicarskem bančnem računu,« je napol ugibala napol predlagala Miranda.

»Ne, morilec na zadnji nalogi je.«

»In koga mora ubiti?«

»Mogoče enega od nas,« je ugibal Paul.

»Meni deluje kot slikar,« je rekla Angelica, ki je v jedilnico vedno prišla v kopalkah in prosojnem paru.

»Mogoče.«

»Za umetnika je videti preveč starokopiten.«

»Ob njem me spreletava srh,« je razkrila Miranda.

Gospod je po zajtrku odšel enako nevpadljivo, kot je prišel, potem pa prav tako tiho izginil.

»Najbrž se bo sestal s svojim špicljem.«

»Mosad.«

»Zakaj Mosad?«

»Videti je kot Jud in veliko preveč urejen je, da bi bil rojen bogat. Nekaj sumljivega je na njem.«

»Spet si zlobna, Miranda.«

Gospod je po večerji rad sam posedal na terasi in pokadil cigareto, včasih dve.

Tretji večer so ga opazovali, ko je storil nekaj zanj precej nepričakovanega. Vrnil se je v hotel, se preoblekel v kopalke in se po stopnicah sprehodil do plaže, kjer je čisto sam zaplaval v temi. Niso videli, da bi se vrnil po stopnicah.

»Že kar vidim časopisne naslove: *Nekdanji morilec si je vzel življenje*.«

»Nehaj že.«

»Res me zanima, kdo je.«

Strinjali so se, da njegovih dejanj in obnašanja ni lahko razvozlati. Po tistem pa niso več kaj dosti razmišljali o njem; skoraj pozabili so nanj. Predajali so se uživaškemu razvajanju v hotelu in na okoliških plažah. Dolgo so posedali pri zajtrku, kosilu in večerji, čez dan so plavali in se vozili s čolni, ob večerih pa so se po kratkem postanku v hotelskem baru odšli zabavat v kakšnega izmed številnih klubov, raztresenih po bližnjih gričih.

Sprva ni nihče vedel, zakaj je skrivnostni tujec pristopil k njihovi mizi in zakaj se je napotil naravnost k Marku. Ampak še preden bi se kdo ovedel, mu je položil dlan na desno ramo – ni se opravičil, ker moti, ni prosil za dovoljenje, niti malo ni okleval s svojo očitno vsiljivo gesto. Namesto tega je

prirojeno sproščeno in samozavestno povedal nekaj besed, kot da je to že velikokrat počel.

»Morda bo tole pomagalo,« je dejal.

Vsi pri mizi so osuplo boljčali, ko je gospod, ki je bil v primerjavi z visokim Markom videti pravi palček, rekel, »Ne, ne premikajte se še, počakajte nekaj sekund,« nato pa začel odštevati, »Pet, štiri, tri, dve, ena«.

Pri ena je počasi odmaknil roko.

»Bolečina bi morala izginiti,« je preprosto dejal.

Marka, ki so ga pestile hude bolečine, odkar si je pri tenisu poškodoval ramo, je pojav tujca v mornarsko modrem suknjiču tako presenetil, da sprva ni vedel, kako bi se odzval oziroma kaj bi rekel. Čez nekaj trenutkov pa je nejeverno vzkliknil: »Ne morem verjeti,« in vstal.

Pričakovali so, da bo skrivnostnega tujca odrinil ali udaril v obraz. On pa se je z levo roko prijel za desno ramo in celo pretipal, kot da preverja, ali je bolečina res izginila ali se je morda preselila drugam.

»Ne čutim bolečine, preprosto je ni več,« je ves začuden ponovil.

Še naprej se je zvijal in preverjal vrat, hrbet, zadnjo stran glave, še vedno je ugotavljal, kako je bolečina, ki ga je več dni hromila, v nekaj sekundah izginila samo zato, ker si je belobradi tujec v mornarsko modrem športnem suknjiču dovolil položiti dlan na njegovo ramo in odštevati sekunde.

»Kam je izginila?« je vprašal in se obrnil k prijateljem, kot da bi oni poznali odgovor.

Še vedno ves presenečen se je oziral okrog, kot da mu je nekdo izmaknil denarnico in jo bo zdaj za šalo podal drugemu gostu. Za trenutek je bilo videti, kot da moža, ki ga je pozdravil, prosi, naj bolečino vrne tja, kamor sodi.

Toda ni je bilo več.

»Bolečina je kot zahrbtnen plazilec,« je dejal skrivnostni tujec. »Samovoljno se priplazi v naše telo in se v njem naseli,

za kolikor dolgo hoče, včasih za vedno, a če imamo srečo, se brez tudi slovesa tudi odkrade.«

»Torej je res izginila?« je vprašal Mark. »Ali se bo vrnila, ko preštejem do tri?«

Tujec ga je opazoval s pokroviteljskim nasmeškom na obrazu, s kakršnim je najbrž Jezus gledal Lazarja, ko ga je obudil od mrtvih, češ *Veruj, brat, v redu si*.

»Lahko vržem stran zdravila, ki sem jih nabavil v zadnjih tednih?«

»Kar se mene tiče, jih lahko odplaknete v stranišče,« je odgovoril tujec, skoraj nekoliko posmehljivo. »Vse bo v redu, zaupajte mi.«

»In vi ste to storili ... brezplačno?« je vprašal Mark, ki ga je že skrbelo, da mu bo nenavadni gospod izstavil račun.

»Popolnoma brezplačno,« je ponovil ta. »Na račun hiše.«

»Ne potrebujem kontrolnega pregleda?« se je naposled malo pošalil Mark, da ne bi bilo videti, kot da je zaradi te izkušnje postal ponižen.

»Ne, ne potrebujete kontrolnega pregleda.«

»To je torej to?« se ni dal nejeverni Mark.

»To je to.«

»Resno?«

Gospod ga je vprašujoče pogledal: »Glejte, nisem prevarant in tole ni bila čarovniška predstava,« je naposled povedal v brezhibni oxfordski angleščini z zelo subtilnim španskim naglasom. »Izza moje mize je bilo jasno videti, da vas boli. Opazil sem, da ste se zvijali in dreveneli od bolečine, in hotel sem to odpraviti. To je vse. Prišežem, prisežem.«

Tujec je začutil, da se je nadnje spustila težka tišina, zato je že hotel tleskniti s petami ter se umakniti k svoji mizi, ko ga je Mark povabil, naj se jim pridruži pri kozarcu vina in sladici. Hotel je dodati še nekaj besed v zahvalo, vendar ga je tujec s kretnjo prekinil in na vabilo preprosto odvrnil: »Z veseljem.«

Stole so stisnili skupaj, da je bilo dovolj prostora še za enega, ki ga je visokorasli natakarnik prinesel k njihovi mizi.

»To bo moj drugi kozarec vina in posladek. Trudim se, da si privoščim samo enega na dan,« je dejal uglajeni starejši gospod, ko se je usedel, nato pa jih povprašal, kaj jih je prineslo v te kraje.

Družina se je ob vprašanju zasmejala in spogledovali so se, kot da bi glasovali, kdo bo razložil.

»Povabil nas je skupni prijatelj,« je končno dejal Basil, odvetnik pri veliki pravni družbi. »Tisti, ki je najel jahto, s katero smo pripluli. Toda v zadnjem trenutku je moral zaradi posla ostati v New Yorku in ni mogel z nami v Lizbono. Tam smo se namreč vkrcali na ladjo – in odtlej plujemo in upamo, da se nam bo enkrat pridružil.«

»Ampak zakaj ste tukaj?« je vprašal tujec.

»Zaradi težav z motorjem smo se menda morali ustaviti. Mehaniki so rekli, da se trudijo s popravilom, ampak če sem iskren, je več kot čudovito, da smo tukaj, v tem hotelu, ob tej plaži – in vse je plačano. Če vprašate mene, mi ni mar, kako dolgo bodo popravljali.«

»Se strinjam,« je pritrdila Emma. »Težave z motorjem gor ali dol, resno me mika, da bi razpakirala, se nastanila in do konca življenja ostala tu s svojimi čopiči in platni ter uživala v teh lepih razgledih daleč proč od New Yorka in vseh samcev naše vrste.«

Po premoru je dodala: »Jaz sem Emma.«

»Res ste videti kot zelo dobri prijatelji,« je dejal tujec in dodal, da jim to tovarštvo prav malce zavida.

»No, vsi smo pred desetimi leti diplomirali. Zaobljubili smo se.«

»Čemu?«

»Da bo prvi, ki bo obogetel, najel barko in druge povabil na križarjenje. Nihče izmed nas ni zaslužil milijonov, Malcolm pa je uspelo in držal je besedo.«

»A ga ni z vami zaradi dela.«

»A ga ni z nami zaradi dela,« je nekoliko razočarano ponovila Angelica, kot da bi prijatelja karala, ker je preveč predan svojim milijonom – v življenju je tudi kaj boljšega.

»Ampak povejte, kdo ste vi,« je zaprosila.

»Ime mi je Raúl.«

Sledil je krog predstavitev in rokovanja. Mark, Basil, Emma, Claire, Angelica, Paul, Miranda in Oscar. Pri mizi jih je bilo osem, zato je bil Basil prepričan, da si Raúl ne bo zapomnil njihovih imen. Toda gospod se je z vsakim rokoval in se očitno trudil pozorno prisluhniti njihovim imenom. Kako dolgo že biva v hotelu, je vprašal Mark. Deset dni. Od kod je? Rodil se je v Peruju, vendar je študiral v Angliji, Franciji in tudi v Združenih državah. Je prvič tu? Ne, že od zgodnjega otroštva prihaja skoraj vsako poletje. Še vedno ima v lasti hišo na griču, vendar nikoli ne spi tam, saj jo oddaja družinskemu prijateljem. Kam bo šel potem? Vrnil se bo v Francijo, jim je povedal.

»Toda nekoliko sem navezan na ta kraj,« je pojasnil.

»Nekoliko ste navezani?« je Miranda zbadljivo ponovila.

»Kaj natančno to pomeni? Ali ste navezani ali pa niste.«

Raúl se je obrnil k njej in se široko nasmehnil, kot da ga zbadljivka zabava. »Najbrž sem bolj navezan nanj, kot bi rad priznal.«

Očitno ga ni motilo, da ga draži, Miranda pa je znala biti neustavljiva.

»Zakaj ste bolj navezani, kot bi radi priznali?« je Miranda znova ponovila njegove besede, saj je v odgovoru zaznala izmikanje in ga je hotela očitno pripraviti do tega, da bi povedal, kaj v resnici misli.

»Ne zmenite se zanjo,« jo je prekinila Emma, »ko enkrat začne, ne zna nehati. Samo norčuje se iz vas.«

»To mi je vseč. Morda bom povedal več, kot običajno rad povem popolni tujki.«

»Nisem popolna,« je zabrusila Miranda. »Vsak vam lahko to pove.«

Pogledal jo je, se še enkrat nasmehnil, malce pomolčal, nato pa potihoma dodal: »Ampak ste popolni. In to tudi sami veste. Čeprav pa se glede ene stvari morda motite.«

»Glede katere?«

»Niste tujka.«

Opazil je, da jo je njegova pripomba kar precej zbegala, a ni pojasnil, kaj je z njo mislil. Ona pa se ni kar tako predala.

»Zakaj si nisva tujca?« je vprašala z nasmeškom.

Po njenem izrazu sodeč, je pričakovala, da si bo sam izkopal jamo. »Že več dni nas opazujete – seveda že nekaj veste o nas.«

»A to ni razlog, zakaj si nisva tujca.«

Miranda je odrevenela.

»Potem pa povejte,« je rekla in boljčala vanj z enakim izzivalnim nasmeškom.

»Vidim, da se zabavata,« je vskočil Oscar. »Kdaj smo nazadnje videli Mirandin nasmešek?«

»Nikoli se ne smehlja,« je pripomnil Mark.

»Nisem se smehljala,« je ugovarjala.

Sledil je premor. Gospod je prosil za nov kozarec vina. »Že moj tretji danes,« je dejal, kot da skoraj priznava svojo šibko točko. »To lahko ima strašne posledice.«

Po kratkem premoru je navrgel: »Ime vam je Maria.«

»Miranda sem,« je osorno odvrnila.

»Že, ampak prisegel bi, da so vam ob rojstvu dali ime Maria.«

»Zakaj?«

»Če sprašujete, pomeni, da odgovor že poznate.«

Vse bolj nejevoljno ga je gledala, vendar je obrzdala jezo.

»Mama mi je hotela dati ime Maria, oče pa Margaret, zato sta nazadnje sklenila kompromis in me poimenovala Miranda. Ampak tega nihče ne ve. Kako je mogoče, da ste vi to ve-

deli – ste jo poznali, ste poznali mojo mamo?» ga je vznejevoljena napadla.

»O vseh vas veliko vem.«

»Res? Povejte kaj!« je predlagala Miranda.

»Povedal vam bom. Ampak pod enim pogojem. Lahko najprej dobim kos kasate? Zelo okusna je, zato je nikoli ne naročim.«

Basil je pomignil natakarkju, nato pa vprašal skrivnostnega gosta: »Kaj torej veste?«

Raúl je naglo srknil požirek vina, nato pa se je obrnil k Marku. Z dvema prstoma je lahko držal napolnjeni vinski kozarec in izrekel eno samo besedo: »Dvaindvajset.«

Mark ga je vprašujoče pogledal.

»Kaj je z dvaindvajsetico?« je vprašal.

»Dobro veste,« je odgovoril Raúl.

Toda Marku se ni niti sanjalo.

Čez trenutek pa se mu je hipoma posvetilo.

»Pri recepciji ste se pozanimali o meni!« je vzkliknil.

»Ne, nisem. Ampak je dvaindvajseti januar, kajne?«

Mark se je nenadoma ozrl po omizju in počutil se je enako prozornega kot skoraj prazna steklenica vina, ki je stala v steklenem vedru zraven njeга.

Če ne bi bilo tistega z ramo, bi vse skupaj ovrigel. Ni verjel v nadnaravno, ni prenesel ljudi, ki so verjeli, in ob pretirani blaženosti tistih, ki so govorili o avrah in astroloških hišah, je pokazal svoj najslabši obraz. Toda zdaj ni bil več prepričan.

Raúl se je ozrl po omizju, kot da išče odgovor. Vendar ga ni.

»Lahko na primer povem, da ste se vi rodili maja,« je rekel Claire. »Vidva sta rojena avgusta,« je dejal Angelici in Paulu, »kar marsikaj pove. Vi,« se je obrnil k Basilu, »pa ste novembrski.«

Zajela jih je tišina, nato pa je še za preostale tri pri mizi ugotovil njihov mesec rojstva.

Nihče ni ugovarjal.

»Mene ste izpustili,« je rekla Miranda.

»Vem.«

»Torej?«

»Vi ste rojeni v prestopnem letu, kajne?« je dejal in se obrnil k njej. »Imate raje devetindvajseti februar ali prvi marec? Sami izberite.«

Od šoka je ostala brez besed.

»Nazdravimo na to,« je predlagal Basil in se obrnil k natakarju, ki je pospravil belo vino ter ravno odprl steklenico rdečega.

»Na spletu ste nas poiskali in preverili,« je menil Basil. »Nič lažjega.«

»Ne, nisem,« je odvrnil skrivnostni gospod.

»Naj se posvetim še vam, Basil,« je dodal s tonom, v katerem ni bilo niti kančka humorja. »Imeli ste brata dvojčka, ki je umrl v maternici, in ko ste se rodili, od njega ni nič več ostalo.«

»Kakšna neumnost,« je odvrnil Basil ter se na vso moč trudil ostati vljuden. Potem pa je z rahlo ironičnim podtonom dodal: »Hočete reči, da sem požrl lastnega dvojčka?«

»Dogaja se pogosteje, kot si mislite.«

»To je totalno odštekano,« je rekel Mark.

»Če mi ne verjamete, prosim, kar takoj pošljite sporočilo materi v New Orleans in jo vprašajte, ali je nosila dvojčka.«

»Kako veste, da živi v New Orleansu?«

Raúl ni pogledal Basila, samo strmel je v kozarec in dejal: »Pač vem.«

»Kako bi lahko vedeli za dvojčka?« je vprašal Basil. »Imate dostop do zdravstvenih kartotek? Ste poznali mojo mamo ali njeno ginekologinjo ali pa kaj vem koga?«

»Nerad brskam po družinskih skrivnostih. Ostaniva raje pri izginulem dvojčku,« je dejal Raúl.

Basil je izvlekel telefon in mami poslal sporočilo z vprašanjem glede brata.

»Bomo videli, kaj bo rekla,« je dejal in še vedno zmajeval z glavo ob absurdnosti vprašanja, ki ga je ravnokar zastavil mami.

»Jaz vem, kakšen bo odgovor,« je dejal Raúl.

»Oh, ne poslušaj ga,« je Basilu svetovala Miranda, se pre-
sedala na stolu in bila videti čedalje bolj vznemirjena. »Vse
tole je ena velika potegavščina. Poiskal nas je na spletu. Naj-
brž je hotelski čarodej, goljuf in slepar, ki nam pripada skupaj
z zajtrkom, brezplačnim internetom in kabelsko televizijo,«
je rekla in se obrnila k Marku. »Je bilo tudi zdravilo za ramo
goljufija?«

»No, mogoče gre za placebo,« je odvrnil Mark, »a če sem
iskren, bolečine ni več.«

»Če mislite, da sem slepar, bom natančnejši.« Obrnil se je
k Emmi in dejal: »Pred dvema mesecema ste nekoga izgubili.«

»Res je.«

»Izposodili ste si njegovo zapestno uro in niste mu je
vrnili.«

»Drži.«

»Z obojestransko modro številčnico.«

»Res je.«

»In ta človek je bil vaš oče.«

Emma je osupla obmirovala. Brada se ji je tresla in očitno
je bila na robu solz.

»Obdržala sem jo, ker sem vedela, da umira, in je nisem
hotela pustiti v hiši, v katero je hodilo toliko negovalk. V tre-
nutkih slepljenja sem upala, da mu jo bom vrnila, ko se bo
pozdravil. Ampak kako vse to veste?«

»Pozneje bom razložil. Teга nisem mogel najti na spletu,
kajne?« je rekel in se spet obrnil k Mirandi.

Ta je bila iz neznanega razloga videti še bolj zbegana. Nagnila se je naprej, se ozrla po omizju, potem pa vstala in oznanila: »Mislim, da bom šla na sprehod.«

Raúl je dvignil glavo in jo pogledal. »Ne odidite še. Prosim.«

Ni odgovorila, samo stol je porinila nazaj k mizi. Glasno je zaropotalo. Toda obstala je kot prikovana.

Medtem je Basil, ki je prejel sporočilo od mame iz New Orleansa, dejal: »Je že odgovorila.«

»In kaj pravi?« je vprašala Miranda.

Basil se je zastrmel v Raúla.

»Prav ste imeli. Menda so sumili, da gre za dvojčka, vendar se je rodil samo en otrok. Mama sprašuje, kako sem izvedel, in iskreno ne vem, kaj naj ji rečem.«

»Ničesar ji ne recite.«

»Tole postaja zelo grdo,« je vzkliknila Miranda in ihtavo oddrobencljala iz jedilnice.

»Nemara sem jo vznemiril,« je ves osupel pripomnil Raúl, ko se je obrnil nazaj k družini.

»Pri Mirandi nikoli ne veš.«

»Tako, privoščil si bom še zadnji požirek vina in se odpravil v sobo,« je dejal skrivnostni tujec, da bi razelektril ozračje.

Toda strmel je v Angelico in Paula.

»Vidva nista poročena, kaj?«

Videti je bilo, da je Paula vprašanje pretreslo in ni takoj odgovoril. Ko se je zbral, pa je tujca malce zbodel: »Jaz nisem. Ona pa je. Mislil sem, da vse veste.«

»Vem, da sta bila zaljubljena, ko sta še študirala. Ni tako? Toda nobeden od vaju ni naredil prvega koraka. Nihče ni vedel. Še sama nista vedela oziroma nista hotela vedeti in vse odtlej si zatiskata oči, še celo zdaj, med prijatelji za to mizo. Imam prav?«

Paul je pogledal Angelico, se v zadregi nasmehnil in ji rekel: »Mogoče ima prav.«

Angelica se ni takoj odzvala. »Mogoče res,« je čez čas odvrnila in se spet zavila v molk. Nato pa je spregovorila tiho in se nerodno smehljala, kot da vse to ni nič takega: »Čisto mogoče je, da naju je Raúl razkrinkal, kaj?«

»Sem izbral napačen trenutek?« je zbegano vprašal skrivnostni gospod.

»Ne, že dolgo vemo,« je posredoval Basil. »Oziroma smo vsi vsaj sumili. Kako dolgo pa je trajalo, da je prišlo na dan?«

»Samo deset let,« je ponižano priznal Paul.

»Nam se zdi, kot da jih je bilo petdeset,« je smeje odvrnil Oscar.

»Pravzaprav,« je rekel Raúl, »je trajalo tri stoletja.«

»Imate še kakšno osupljivo razkritje v svoji malhi trikov, gospod?« je vprašal Oscar.

Raúl se na to ni odzval, samo vstal je, olikano porinil stol nekaj k mizi in dejal: »Za en krog je bilo dovolj čaranja.«